

La fusió Caja Madrid - Bancaixa fon el sistema financer valencià

Dijous Bancaixa anunciava que s'incorporaria a la fusió freda que lidera Caja Madrid per crear la caixa més gran de l'estat espanyol. En tres setmanes, el País Valencià ha passat de tenir la tercera i la quarta caixes d'estalvis a diluir el seu capital financer en grups capitanejats per entitats foranes.

BANCAIXA

Rodrigo Rato, president de Caja Madrid, i José Luis Olivas, president de Bancaixa.

“**A**l remat, farem allò que dirà Madrid.” Qui s'expressava així, fa dos mesos, preguntat pel futur de Bancaixa, era un conseller veterà de l'entitat que fins la setmana passada havia presidit José Luis Olivas. I prou que l'encertava, el conseller en qüestió, perquè al remat els designis de la que fins ara havia estat la principal entitat financera del País Valencià s'han escrit a la capital espanyola, on els corria pressa de trobar un *partenaire*

sol·lícit, disposat a auxiliar una entitat, Caja Madrid, que, malgrat la seua aparent fortalesa exterior, arrossegava dificultats internes.

L'anunci del compromís es va fer dijous a migdia. Després d'una setmana de rumors, Caja Madrid i Bancaixa anunciaven que havien arribat a un acord per tal que la valenciana s'incorporara al sistema integral de protecció (SIP) amb què la madrilena ja havia integrat a la seua cleda Caixa Laietana, Caja Insular,

Caja La Rioja, Caja Segovia i Caja Ávila. Amb la suma de Bancaixa, la nova entitat suma un total de 339.000 milions d'euros en volum d'actius, que la converteix en la primera caixa de l'estat espanyol, i supera de 60.000 milions “la Caixa”. A la nova entitat, Caja Madrid tindrà el 58% del poder i Bancaixa el 42%, tot i que per volum d'actius li correspondria un 37%. De tota manera, les decisions als òrgans resultants s'hauran de prendre per majoria qualificada.

La seua operativa –és a dir, allà on es cou la gestió–, es queda a Madrid, mentre que la seua social i la de la corporació que gestionarà les participacions empresarials d'ambdues dues entitats serà a València. José Luis Olivas, fins ara president de Bancaixa, serà vice-president executiu de l'entitat resultant –que no té nom ni imatge corporativa, encara–, mentre que Rodrigo Rato n'exercirà la presidència executiva.

Una gasa per a la ferida. Bancaixa apareixia a ulls de Madrid com la millor opció per a rescatar Caja Madrid. L'entitat madrilenya, fins ara la segona de l'estat espanyol per volum d'actius, arrossegava una solvència del 10,6%, per damunt del 8% establert com a mínim legal; una morositat del 5,43%, i en creixement; i un taxa de cobertura del 44,8%, ràtios que la situen a la cua en el conjunt del sector. En aquest context, resultava imprescindible d'acollir-se a les ajudes del Fons de Reestructuració d'Ordenació Bancària (FROB), per a la qual cosa calia traçar alguna aliança amb alguna de les grans entitats, de manera que es justificara la injecció de diners. I aquesta entitat, a ulls de Rodrigo Rato –però també d'Esperanza Aguirre–, havia de ser la valenciana Bancaixa. Sabent que Rato era partidari de la via valenciana (paral·lelament havia tancat un acord amb caixes d'abast menor), la caixa d'Olivas encara va intentar el flirteig amb Ibercaja, però, en vista que el festeig no era possible, ha acabat convertint-se en la víctima col·lateral de la batalla contra les seues pròpies ràtios que brindava Caja Madrid.

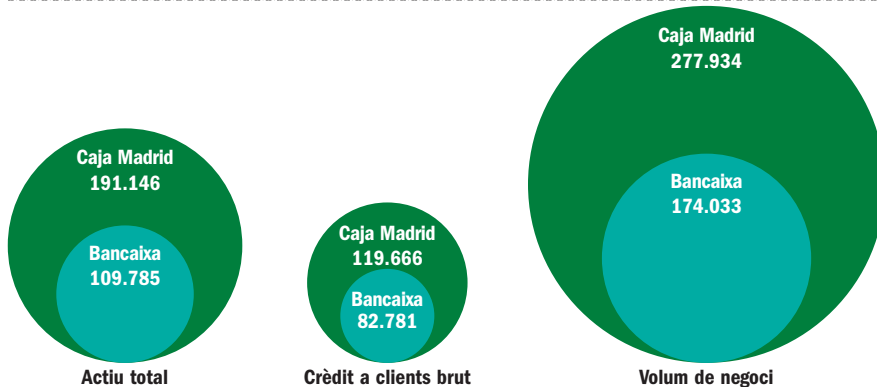
La congruència de l'operació, de tota manera, està per demostrar. El SIP és un mecanisme ideat per unir entitats amb dificultats amb unes altres de sanejades, que puguen ajudar-les, com ha passat en el cas de la fusió freda entre CAM i Cajastur, en què, malgrat tenir un volum d'actius menor, la solvència ha deixat en una posició preponderant la caixa asturiana. En el cas de l'aliança entre Caja Madrid i Bancaixa, aquesta darrera també presenta índexs de solvència, morositat o cobertura força elevats. Tot apunta, per tant, que l'oportunitat política s'ha anteposat a l'econòmica.

Al País Valencià, la unió entre Caja Madrid i Bancaixa s'ha viscut amb una barreja de resignació i d'oposició tàcita.

Les xifres de la nova entitat

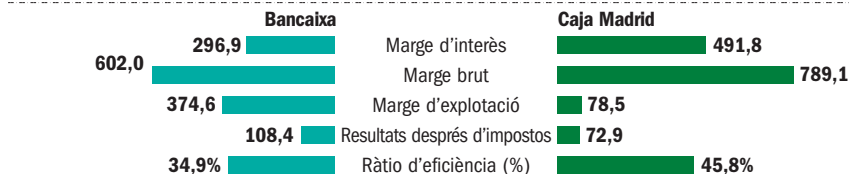
Balanç consolidat

En milions d'euros

Compte de resultats

En milions d'euros

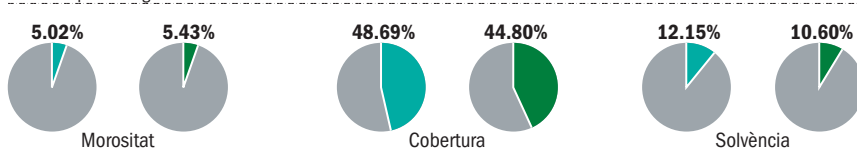

Xarxa comercial

Gestió del risc

Ràtios en percentatge

Font: Grups Bancaixa i Caja Madrid

Al cap i a la fi, l'operació tancada dijous passat confirma que la reordenació bancària ha tingut una factura cara per a aquest territori: només en tres setmanes, el País Valencià ha passat de tenir la tercera i quarta caixes d'estalvis de l'estat espanyol a diluir el seu capital financer en grups capitanejats per entitats foranes. Dit d'una altra manera: el País Valencià s'ha quedat sense instruments financers propis. Ho va expressar amb una cruesa inusitada Federico Félix, president de la patronal agroalimentària i un home amb influència política: "Serem l'única comunitat que perdrà el seu poder de decisió, i això és molt greu". CAM i Bancaixa han acabat situant-se en l'òrbita, l'una, d'una caixa asturiana, i l'altra, d'una de madrilenya.

L'absència d'una visió estratègica per part de la Generalitat Valenciana res-

pecte al seu sector financer n'és en bona part responsable. L'actual estadant de la Generalitat només es va interessar per la qüestió el novembre passat, quan va etzibar que era partidari d'una fusió entre caixes valencianes, malgrat que sabia que ni el govern espanyol ni el PP no volien fusions intraregionals. Mentre el seu company de partit, Alberto Núñez Feijóo, sabia fer empassar a Madrid una unió entre Caixa Galicia i Caixanova, i a Andalusia feien això mateix, Francisco Camps, més preocupat per escapolir-se del *cas Gürtel*, se'n desentenia. A Madrid, Rodrigo Rato, sempre ambiciós, de bracet d'Esperanza Aguirre, posava l'espiera en direcció a l'est i ressuscitava un amputat eix de la prosperitat. De la seua prosperitat, és clar.

Violeta Tena